

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Ing. Jana Kratochvíla, Ph.D a JUDr. PhDr. Štěpána Výborného, Ph.D ve věci

žalobkyně

T. R.
narozená dne ...
bytem ...

proti
žalovanému

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č.j. MV-104721-5/SO/sen-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 26. 5. 2014, č. j. OAM-66908-19/DP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť žadatelka nepředložila doklady prokazující výši úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) téhož zákona. Žalobkyně pro účely řízení předložila nejprve potvrzení o výši zůstatku na bankovním účtu ke dni 13. 12. 2012 a mimořádnou účetní uzávěrku vystavenou za období od 24. 10. 2012 do 19. 12. 2012. Po druhé výzvě k odstranění vad žádosti žalobkyně doplnila tři faktury za provedené práce za období srpen - říjen 2013. Ministerstvo proto konstatovalo, že uvedené doklady nelze považovat za doklady spolehlivě prokazující úhrnný měsíční příjem cizince, resp. v případě faktur se jedná pouze o doklady poukazující na obrát v určité výši. Příjem ze samostatné výdělečné činnosti bylo přitom možné věrohodně prokázat předložením platebního výměru daně z příjmů vystaveného správcem daně. Současně ministerstvo uvedlo, že rozhodnutí nebude nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť zde nemá žádné rodinné vazby a vzhledem k jejímu věku a k poměru let, které prožila na území, si nevytvořila takové společensko-kulturní návyky, které by jí bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně, konstatoval, že žalobkyně podala toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu k doložení odůvodnění nedoplnila. Pouze doložila přehled předpisů a plateb na pojistném na sociální zabezpečení za rok 2013 a žádost o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů žádosti za účelem převzetí platebního výměru od finančního úřadu, na který dosud čeká, který však nedoložila. Žalovaný zopakoval, že mimořádnou účetní závěrku za období od 24. 10. 2012 do 19. 12. 2012 nelze akceptovat za účelem prokázání úhrnného měsíčního příjmu, neboť z ní není patrná stálost a pravidelnost příjmu a tato se navíc týkala z hlediska predikce nevypovídajícího období necelých dvou měsíců. Totéž platí i v případě potvrzení o výši zůstatku na účtu ke dni 13. 12. 2012, který může být výsledkem jednorázového převedení finančních prostředků. Přestože tedy žalobkyně mohla pro účely řízení doložit přiznání k dani z příjmů za rok 2013, není doloženo, že deklarovaných příjmů na základě faktur skutečně dosáhla. Ministerstvo proto postupovalo správně.

II.

Argumentace účastníků

5. Žalobkyně jednak namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti, rovněž, že skutkový stav, který byl vzat za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu, resp. že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Dále namítá, že v době podání žádosti byla začínajícím podnikatelem, proto doložila doklady o příjmu, které měla k dispozici. Tyto doklady nebyly akceptovány, ačkoli vycházela z informací na webových stránkách ministerstva. Na základě vyrozumění o pokračování v řízení byla přitom utvrzena v domněnce, že její žádost je v pořádku a při nahlížení do spisu před vydáním rozhodnutí rovněž nebyla informována o nedostacích žádosti. Pro účely odvolacího řízení doložila doklad o své nemoci a léčení. Pro výše uvedené tak došlo k porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl spolehlivě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále byl porušen § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu, resp. nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Rovněž byly porušeny zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Ke své žalobě žalobkyně přiložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013.
6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že se zabýval akceptovatelností dokladů doložených za účelem prokázání úhrnného měsíčního příjmu. Žalobkyně neupřesnila, z čeho dovozuje postup v rozporu s § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže se proto k tomuto vyjádřit. I přes blanketní odvolání se však žalovaný zabýval postupem ministerstva. Nedodržení lhůt, potažmo nečinnost v řízení nezakládá automaticky nezákonnost rozhodnutí, přičemž žalobkyně ani nevyužila opatření proti nečinnosti.

III.

Posouzení žaloby

7. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
8. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
9. Ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které se obdobně vztahuje i na řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, stanoví povinnost předložit: *„Doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob [...]”*.
10. Žalobkyně nejprve namítá jednotlivé vady uvedené v § 76 odst. 1 soudního řádu správního, aniž by blíže uvedla, v čem tyto vady v této konkrétní věci spočívají. Stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městský soud proto uvádí, že zrušení správního

rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost je dána, nelze-li z výroku zjistit, jak bylo ve věci rozhodnuto, v případě vnitřních rozporů mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním či rozporností odůvodnění, atd.

11. Napadené rozhodnutí je však jako celek srozumitelné, je z něj patrné, jak bylo rozhodnuto, i z jakých důvodů bylo vydáno, odůvodnění je v souladu s výrokovou částí rozsudku. Prostudováním spisového materiálu soud rovněž nedospěl k závěru, že by skutkový stav neměl oporu ve spise, případně, že by ze spisu vyplýval odlišný skutkový stav, resp. skutkový stav vyžadoval nějaké zásadní doplnění. Dle soudu správní orgány disponovaly dostatečným množstvím podkladů pro své závěry, resp. žalobkyně i přes výzvy nedoložila takové doklady prokazující příjem, které by splňovaly zákonné podmínky dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud nepřisvědčil ani tomu, že by došlo k podstatnému porušení nějakého ustanovení o řízení před správními orgány. Jelikož tedy soud neshledal vadu dle § 76 odst. 1 soudního řádu správního, přistoupil k posouzení meritů věci.
12. Ve vztahu k namítanému doložení dokladů o příjmech, které však nebyly ve správním řízení akceptovány, městský soud konstatuje, že § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců vychází z toho, že cizinec musí pro účely řízení dokládat takové doklady, které prokazují *úhrnný měsíční* příjem. Přestože pro posouzení žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání není tedy stanovena podmínka pravidelnosti příjmu, jako je tomu v případě povolení k trvalému pobytu, uvedené ustanovení i tak promítá obecnou povinnost cizince doložit určitou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů pro jeho další kontinuální pobyt na území České republiky a u kterých lze s ohledem na okolnosti přihlédnout případně i k jejich stálosti, která vyplývá z doložených podkladů. Kritérium stálosti tedy nelze zcela vyloučit jako irelevantní.
13. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobkyně byla nejprve výzvou ministerstva ze dne 24. 10. 2012 vyzvána k odstranění vad žádosti mimo jiné i k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem, neboť tento zcela absentoval. Žalobkyně následně jako doklad o příjmech doložila potvrzení o výši zůstatku na účtu ke dni 13. 12. 2012 a mimořádnou účetní závěrku za období od 24. 10. 2012 do 19. 12. 2012. Se značným časovým odstupem byla žalobkyně výzvou ze dne 5. 11. 2013 znovu vyzvána k odstranění vad žádosti, konkrétně opět ve vztahu k dokladu prokazující její příjem, neboť doložené doklady ministerstvo neakceptovalo z důvodu, že mimořádná účetní závěrka byla vystavena za období kratší než 2 měsíce a potvrzení o výši zůstatku na účtu nelze považovat za doklad o stálosti měsíčního příjmu. Ministerstvo proto požadovalo doložení platebního výměru za rok 2012, případně jiného dokladu splňujícího zákonné podmínky. V reakci na tuto výzvu však žalobkyně ministerstvu dne 10. 12. 2013 doložila pouze tři daňové doklady - faktury č. 1/13, 2/13, 3/13 za provedené práce v měsících srpen až říjen 2013.
14. V této souvislosti nelze rovněž opominout, že součástí obou výzev ministerstva k odstranění vad žádosti bylo nadstandardní poučení, ve kterém ministerstvo specifikovalo, jaké doklady může žalobkyně doložit, resp. jakými doklady lze prokázat úhrnný měsíční příjem, a jaké naopak takovým dokladem nejsou. Žalobkyně tak byla poučena o formě dokladů o úhrnném měsíčním příjmu v závislosti na výdělečné činnosti. Výslovně bylo ve

výzvách uvedeno, že k prokázání úhrnného měsíčního příjmu neslouží jednorázový výpis z účtu o zůstatku na účtu, resp. dokladem o příjmu podnikatele nejsou ani jednotlivé faktury za poskytnuté služby, neboť se jedná pouze o účetní doklady. V případě tzv. začínajícího podnikatele bylo možné předložit doklady o příjmech za posledních 6 měsíců - v této souvislosti byla uvedena i mimořádná účetní závěrka, pokud podnikatel nepodával ještě přiznání k dani z příjmů. Z výzev, potažmo poučení ministerstva tedy bylo jednoznačné, jaké relevantní doklady je možné předložit.

15. Z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je dle soudu zřejmé, že jako doklad o prokázání příjmu v tomto případě nemůže obstát žalobkyní doložené potvrzení o výši zůstatku na účtu k určitému dni, neboť v souladu s tím, co uvedly správní orgány, takové potvrzení neprokazuje splnění zákonné podmínky úhrnného měsíčního příjmu, když se u výše zůstatku na účtu může jednat pouze o výsledek jednorázového převodu na účet žalobkyně, což nijak nezaručuje kontinuální fungování žalobkyně v budoucnu. Rovněž doložená mimořádná účetní závěrka za období kratší než dva měsíce s ohledem na takto krátké období nevypovídá o zajištění kontinuální existence zdrojů k pobytu žalobkyně. V doložených daňových dokladech - fakturách za období srpen až říjen 2013 je pak uvedeno, že úhrada za provedené práce měla být provedena hotově. Faktury tedy samy o sobě neprokazují, že žalobkyně příjmu z těchto faktur skutečně dosáhla, tj. že byly uhrazeny a příslušné finanční prostředky se skutečně dostaly do dispozice žalobkyně. Jedná se tedy pouze o účetní doklady.
16. Městský soud proto konstatuje, že pokud žalobkyně i přes opakovaná poučení doložila v rámci řízení toliko potvrzení o výši zůstatku na účtu k určitému dni, mimořádnou účetní závěrku za období kratší než dva měsíce, resp. tři faktury, tak tyto doklady v nyní posuzované věci neprokazovaly dosažení úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti rovněž nelze opominout, že zatímco v roce 2012, konkrétně v době podání žádosti, byla sice žalobkyně začínající podnikatelkou – osobou samostatně výdělečně činnou, s ohledem na délku řízení, kdy prvoinstanční rozhodnutí bylo pro zjevnou neschopnost ministerstva respektovat zákonné lhůty vydáno až dne 26. 5. 2014, mohla žalobkyně z důvodu tohoto časového odstupu před vydáním rozhodnutí doložit pro účely řízení i jiné doklady, tj. zejména platební výměry za rok 2012 a 2013, kterými by bez obtíží prokazovala své příjmy. To však ve správním řízení nikdy neučinila, byť o tomto byla poučena.
17. K žalobě přiloženému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 městský soud uvádí, že přestože v souladu se zásadou plné jurisdikce správní soudy obecně nemohou odmítnout provedení nových důkazů, bude provedení nových důkazů v soudním řízení na místě tehdy, pokud takové důkazy nemohly být navrženy již ve správním řízení. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2010, č.j. 1 Afs 103/2009-232, v této souvislosti konstatoval: „V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *Vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu daňového subjektu, který nebyl v řízení před správcem daně a v řízení odvolacím co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“
18. V souladu s § 140 odst. 3 daňového řádu je přitom daňový subjekt oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem vydání platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání. V nyní posuzované věci je z

předmětného platebního výměru za rok 2013 zřejmé, že tento byl vydán v roce 2014. Žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno až dne 4. 2. 2015. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobkyně mohla a měla doložit uvedený platební výměr, jakožto doklad prokazující její příjem, ve správním řízení. Ostatně sama již ve své žádosti ze dne 30. 6. 2014 o prodloužení lhůty uvedla, že čeká na *převzetí* platebního výměru z finančního úřadu, a přesto jej do řízení nikdy nedoložila. Nebyl proto důvod, aby zdejší soud pro dřívější pasivitu žalobkyně posuzoval nyní relevanci tohoto platebního výměru v rámci soudního řízení.

19. K tvrzení žalobkyně, že doklady pro účely řízení doložila dle informací uvedených na stránkách ministerstva, kde jsou uvedené doklady vyjmenovány, a na které odkazuje (<http://www.mvcr.cz/clanek/prostredky-k-pobytu-pro-ucely-dlouhodobeho-pobytu.aspx>), soud konstatuje, že žalobkyně jednak nespecifikovala, k jakému dni vycházela z informací na uvedených stránkách, neboť tyto jsou pravidelně aktualizovány, ani k žalobě nepřiložila jejich výtisk. Soudní řízení je však ovládáno zásadou dispoziční, je tedy zpravidla na žalobci, aby unesl nejen břemeno tvrzení ale i důkazní. Jinými slovy musí svou činností přispět k tomu, aby soud měl dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. V opačném případě nesplní svou důkazní povinnost, což byl i případ žalobkyně. V této souvislosti viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003-66, dle kterého: *„Správní soudy rozhodují na podkladě skutkových materiálů, které jim sporné strany opatří. Účastníci řízení, pokud chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby soud měl dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou přispět splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení tyto své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch. V daném případě, kdy účastník řízení nedoloží jediný uplatněný důvod své kasační stížnosti, jde o tak zřejmé porušení povinnosti důkazní, že lze dospět k jednoznačnému závěru, že pro tvrzené skutečnosti ani žádné důkazy nemá, a jde tedy o skutková tvrzení nepravdivá (kdyby takové důkazy měl, pak by je za dané procesní situace nabídl, nebo by aspoň vysvětlil, proč tak nečiní).“*
20. Žalobkyně se rovněž mylí, pokud uvádí, že se na základě vyrozumění ministerstva ze dne 4. 2. 2014 o pokračování v řízení utvrdila v tom, že se její žádost stala bezvadnou. Vyrozumění představuje procesní nástroj správního orgánu, prostřednictvím kterého informuje o ukončení přerušení řízení. Nevyrozumění účastníka správního řízení o pokračování v řízení by totiž představovalo takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2011, č.j. 38 Ad 32/2010 – 20). V nyní posuzované věci došlo k přerušení na základě usnesení ze dne 5. 11. 2013, vydaného podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, v souvislosti s výzvou ministerstva z téhož dne k odstranění vad žádosti, k čemuž byla žalobkyni stanovena lhůta 14 dnů. Bez následného vyrozumění by tak nebylo možné v řízení činit další úkony, potažmo vydat rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 A 235/2010-58). Ze samotného vyrozumění o pokračování v řízení se tak nelze domnívat, že se žádost stane bezvadnou. Tím spíše pokud žalobkyně doložila doklady, které i přes dvojí poučení neprokazují splnění zákonné podmínky úhrnného měsíčního příjmu pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
21. Tvrdí-li pak žalobkyně, že při nahlížení do spisu před vydáním rozhodnutí nebyla již informována o nedostacích žádosti, soud konstatuje, že účelem seznámení s podklady (§ 36 odst. 3 správního řádu) je, aby účastník řízení měl možnost disponovat zjištěními

správního orgánu a mohl na ně reagovat, případně žádat doplnění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36: „[S]myslem... je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi, před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Z uvedeného vyplývá, že účelem je dát účastníkovi správního řízení najevo, že se řízení chýlí ke konci, nikoli mu znovu připomínat, že existují nějaké nedostatky žádosti, resp. i nadále trvají vady, kvůli kterým byl již dříve (opakovaně) vyzýván k jejich odstranění, přičemž je nutné i podotknout, že při seznamování s podklady nemusí být ani přítomna úřední osoba, která je obeznamena s okolnostmi individuálního případu. Ministerstvo tedy v rámci seznámení žalobkyně s podklady nemělo povinnost informovat ji - opět - o nějakých existujících nedostatcích žádosti.

22. Pokud jde o doložení dokladů o nemoci a léčení žalobkyně, soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobkyně ke svému blanketnímu odvolání ze dne 2. 6. 2014 skutečně doložila lékařské zprávy. Konkrétně se jedná o předběžnou propouštěcí zprávu a navazující propouštěcí zprávu Fakultní nemocnice v Motole, Gynekologicko-porodnické kliniky, ze dne 26. 2. 2014, ze kterých je zřejmé, že žalobkyně byla hospitalizována od 8. 2. 2014 do 21. 2. 2014 pro ve zprávách uvedené obtíže. Přestože žalobkyně ve své žalobě uvádí, že tyto doklady doložila pro účely odvolacího řízení, z její žaloby, z odvolání ani ze samotných zpráv není vůbec zřejmé, co těmito doklady sledovala, jaký měly vliv na zákonnost nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí, potažmo průběh řízení. Žalobkyně v odvolání pouze sdělila, že jej odůvodní do 30 dnů, což ani přes výzvu neučinila. V této souvislosti tak soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č.j. 2 As 56/2007-71, ve kterém soud uvedl, že správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2). Jestliže se tedy žalovaný lékařskými zprávami nezabýval, soud v této souvislosti neshledal žádné pochybení, neboť bylo na aktivitě žalobkyně, aby uvedla, co zprávami ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí, resp. řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí, sleduje. Žalovaný tedy po právu přistoupil k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.
23. Městský soud proto uzavírá, že se s ohledem na vše výše uvedené se neztotožnil s žalobkyní v tom, že by došlo k porušení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Správní orgán není povinen zjišťovat zcela všechny skutečnosti, které by mohly s věcí souviset. Povinnost správního orgánu tak není absolutní, přičemž nelze rovněž opominout význam aktivity ze strany účastníka správního řízení, tím spíše, že se v dané věci jednalo o řízení zahájené na základě žádosti samotné žalobkyně, která ve vlastním zájmu mohla a měla předkládat potřebné doklady k prokázání splnění podmínek. Pro žalobkyni negativní výsledek řízení je tak i důsledkem nedostatečného poskytování součinnosti, přestože byla žalobkyně opakovaně vyzývána k odstranění vad žádosti a dostalo se jí opakovaně nadstandardního poučení. Přijaté řešení je tak v souladu s okolnostmi daného případu a správní orgány zachovaly objektivní přístup. Soud tedy neshledal porušení výše uvedených ustanovení. Námítky nejsou důvodné.

24. K námitce ohledně překročení délky řízení (prvoinstančního i odvolacího) je třeba uvést, že se jedná o lhůty pořádkové nikoli propadné. Jinými slovy samotná délka správního řízení není v tomto případě schopna sama o sobě způsobit vadu rozhodnutí. Jejich nedodržení proto nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nadto se žalobkyně mohla domáhat ochrany proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, mohla tedy požadovat uplatnění opatření proti nečinnosti, což podle spisového materiálu neučinila a ostatně to ani netvrdí. Možnost využít těchto procesních prostředků nebyla žalobkyni nijak odepřena. Překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí je proto v posuzované věci irrelevantní, nesouvisející s předmětem řízení, a nemá vliv na jeho zákonnost.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
26. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu